

Een dag uit het leven van een supporter van Ilse Heylen

Vrijdagmorgen 20 mei om 5 uur **'S MORGENS:**

“Goeiemorgen. Het is vijf uur. Het nieuws...”

“Och zwijg toch, trut! En doe niet zo enthousiast op dit onmenselijke uur!” was het eerste wat mij door het hoofd schoot toen ik met een ferme dreun mijn radiowekker het zwijgen oplegde. Maar dan kwam stilaan ook het besef dat het die dag D-day was en met al iets meer goesting dan daarvoor kwam ik mijn bed uit. Tijdens het ontbijt kwam spontaan het nummer “Busje komt zo” bij me op. Om 6 uur 30 zou dat busje naar de carpoolparking van Kontich komen dus niet te veel treuzelen.

Om 6 uur 30 stipt stond bibi met de Belgische kleuren op het hoofd aan de parking net als al de anderen. Ze zouden in Holland geweten hebben dat de Belgen er geweest waren, zulle!!

Na eerst twee bussen voor Lourdes te hebben laten passeren en daarna nog één van De Lijn (met mensen die moesten gaan werken, hihi!) konden wij op onze, al half met “Brusseleirs” gevulde bus richting Ahoy.

Eens gezeten werden de bordjes, de servetten, de bekertjes, de koffie, het fruitsap, de croissants en de chocoladebroodjes geserveerd. En alles moest op, hé! Kwestie van klaar te zijn om onze job die dag naar behoren uit te kunnen voeren! Het ging immers nodig zijn als we de loting zagen. Eerst tegen Singleton en daarna tegen Euranie. Het dieseltje van Edegem zou zeer vlug moeten beginnen pruttelen want als opwarming kon dat tellen...

Wie zei ook al weer: “Het kan verkeren!” Iets met Sombrero, dacht ik.

Na de innerlijke mens was nu de uiterlijke mens aan de beurt. Eerst werden de T-shirts en de kleine en de grote vlaggen uitgedeeld en kregen sommigen nog een passend hoofddekseel opgezet. Daarna zorgde de professionele schminkster die we aan boord hadden ervoor dat iedereen er piekfijn uitzag.

Na wat fileleed kwamen we mooi op tijd aan in Rotterdam waar Olivier ons al stond op te wachten.

Om 10 u gingen de deuren open en konden wij onmiddellijk de meest strategische plaatsen bezetten.

Eerst onze stembanden getest en opgewarmd aan Katrien Ongena in haar loodzware opdracht tegen de ervaren Spaanse Fernandez. Katrien moest spijtig genoeg het onderspit delven en vermits Fernandez er in de volgende kamp uitging, was voor Katrien het EK al afgelopen. De vocale steun van de supporters had niet mogen baten. Ondertussen kreeg mama Heylen het bericht dat de Britse Singleton niet mocht meedoen wegens te zwaar! Was dit een voorteken? De eerste kamp zou nu tegen Boshri uit Israël zijn. Tegen wie...?

De volgende die aan haar opdracht mocht beginnen was Ann Simons. Eerste kamp goed opgewarmd tegen de Spaanse Arenas Comeron en, luid aangemoedigd door de supporters, gewonnen met waza-ari. Daarna haar meerdere moeten erkennen in de Wit-Russische Moskvina (verlies met ippon) en verwezen naar de herkansingen. Ondanks de vocale steun van de supporters!

In die herkansingen gewonnen van de Britse Robertson met ippon. Uiteraard luid aangemoedigd door... jawel!

Als ze haar volgende kamp tegen de Oekraïense Lusnikova won, wachtte haar de kamp voor het brons. Mede dankzij de vocale steun van, u weet wel, lukte dat ook en zelfs met ippon. Ann zouden we dus om 15u terug zien voor de kamp om de bronzen medaille.

Cedric Taymans dan. Drie tegenstanders, de Slowaak Schroner, de Georgiër Khositashvili en de Azerbeidjaan Shikhalizade , eens laten zien dat een echte judoka niet bang is van een samboworstelaar en hen proper opzijgezet met Ippon. Uiteraard met de nodige vocale steun van...
Cedric in de halve finale om 14u.

En dan! Hét moment waar we allemaal op hadden zitten wachten. De categorie dames –52 kg. En óf we er klaar voor waren?!? Die Hollanders vreesden even dat hun barakske ging instorten! Vanaf het moment dat Ilse nog maar te zien was, schoten de decibelometers al in het rood om pas naar beneden te gaan als ze terug was verdwenen!

Eerste kamp: Boshri. Hoogstwaarschijnlijk een braaf meisje maar véél te plat voor de spin uit Edegem want met huid en haar opgepeuzeld! Ippon zonder tegenscore! Als visitekaartje kon dat tellen! Dit ging uiteraard gepaard met de nodige aanmoediging van...!

Ondertussen had ons Euranieke haar Franse pollekes vol met de Poolse Bukowska en wat een hapje leek werd een indigestie van hier tot in Parijs! De Française eruit met één shido! Au réservoir et portemonnez-vous bien! (Wat een gebrek aan supporters kan doen, hé!)

Kamp twee: Bukowska. Waar Euranie niet in slaagde, lukte Ilse wél. Twee yuko's en 1 ippon. Weer zonder tegenscore. En weer met de nodige luidruchtige aanmoedigingen van...! Aaaaah jaaa!!

En Ilse naar de halve finale om 14u!

Na een flinke smeerbeurt voor de kelen en een hapje om energie op te doen, was het wachten tot het 14 u werd.

Eerst opwarmen met Cedric Taymans die blijkbaar de pauze niet goed verteerd had want een schim van zichzelf vergeleken met de vorige kampen. Tegen de Oostenrijker Paischer is zoiets natuurlijk dodelijk en Ludwigske pakte de kamp met waza-ari, drie yuko's (waarvan een door 2 shido's voor Cedric) en één koka ondanks de vocale ge-weet-wel! Taymans naar de kamp om het brons om 15 u.

Daarna Ilse tegen de Portugese Monteiro. Ni gemakkelijk, hé!! Uiteindelijk twee onterechte shido's voor Montero (het hadden er verdomme drie moeten zijn!) tegen één voor Ilse en de medaille was binnen! Welke, zouden we om 15 u weten. Ook deze kamp ging uiteraard gepaard met...hé!

15u! De zenuwen stonden gespannen en we begonnen met Cedric Taymans tegen de Nederlander Houkes. Wie speelde er hier thuis? Ondanks de aanmoedigingen van,... winst voor Houkes met 1 yuko en 1 shido (koka voor Taymans) en geen medaille!
Miljaar!!

Daarna Ann Simons. Driewerf helaas! Een aanval willen inzetten tegen de Turkse Sensoy Yildiz en overpakt worden en met ippon tegen de mat gekwakt worden. Er zijn leukere manieren om een EK te beëindigen! Weer weg medaille! En dat ondanks...!! Dan moet Ilse het maar doen, hé! Tegen Uluas Dinea uit Roemenië! Een oude bekende van vorig jaar.

Eerst wat aftasten en allebei een shido'ke krijgen voor passiviteit. Daarna zoals de echten eerst achterkomen met yuko om de tegenstander wat valse hoop te geven en dan laten zien wie er eigenlijk den baas is! Yuko en nog twee koka's!! Schoon is dat natuurlijk wel maar voor de supporters héél slecht voor den tikker, zenne!!!

Ondertussen hadden ze bij de politie in Rotterdam al een paar telefoontjes binnengekregen van verontruste omwonenden van Ahoy.

Maar wat kon ons dat één moer schelen!!! Ilse was Europees Kampioen!!!
En of wij wilden rechtstaan voor de nationale hymne van België? Da 's zeker, da!!!
Wij wilden alles doen nu ze een kunstwerk kreeg ipv een stomme klomp (zoals de nummers 2 en 3)!!! Nu smaakte zelfs een Heineken uit een plastic beker van 40 cl en 3 euro naar bier!!
Nu zou het feest ne keer echt gaan losbarsten zie...

Terwijl wij nog stonden na te genieten van de titel van Ilse werden achter ons na de laatste "ceremonie protocollaire" de rolluiken van de tap (nou ja tap) gesloten en werd het ons op een niet mis te verstane manier duidelijk gemaakt dat we best konden "oprotten"! De keet ging immers sluiten!!! Om half zes?!?! Nee, om vijf uur!!
Ja maar niet zonder dat we eerst onze kampioene gezien hadden, hé! En dat kon nog wel even duren want die was naar de dopingcontrole en plassen was op dit moment niet zo gemakkelijk dus... geeft ons hier nog éne!
Peeeuut! Verkeerd antwoord! Het juiste antwoord was buiten wachten!

Hallo, kroket zeg!

Wij buiten dus. Maar waar moest de Europese vlag dan worden opgehangen die voor Ilse was gemaakt? Geen probleem! Daar moest het busje maar voor dienen dat aan één van de artiesteningenangen stond!

En daar was ze dan! De nieuwe Europese kampioene –52 kg! De gelukwensen werden uiteraard vergezeld met kussen en knuffels en er moesten van haar natuurlijk ook foto's worden genomen voor de Europese vlag en nog een groepsfoto met iedereen en een foto voor de speciale collectie van één of andere pipo en met de gelukkige aanstaande en, én, én... En als Olivier ze niet had meegenomen richting auto om naar het hotel te vertrekken hadden we daar misschien nog gestaan!

Hé zeg! Excuseert ons, hé! Een Europese kampioene komen wij ook niet alle dagen tegen, zenne!

Na onze heldin te hebben uitgewuifd zijn we dan maar naar de bus gegaan waar uiteraard alleen maar lachende gezichten te zien waren. Als klap op de vuurpijl werd iedereen dan nog getrakteerd op een fris, lekker, BELGISCH pintje en voor diegenen die honger hadden, waren er nog koffiekoeken. En wale weg!

Allée weg. We reden de snelweg op en we stonden in de file! Neem daarbij dat sommigen begonnen last te krijgen van het vroege opstaan, anderen begonnen de alcohol te voelen en voor de rest begonnen de (in)spanningen van de dag hun tol te eisen. Ondanks de inspanningen van enkelen om de boel in zwier te houden door wat moppen te vertellen en de flauwe plezante uit te hangen tegen de chauffeur (we stonden immers nog altijd in de file!) werd de bus omgedoopt tot één grote slaapzaal. Enkele moedigen niet te na gesproken, natuurlijk.

Na 473 moppen konden we eindelijk normaal rijden en was het volgens de chauffeur niet ver meer!

Moe maar tevreden kwamen we terug in Kontich aan waar we met spijt in het hart afscheid moesten nemen van onze Brusselse vrienden. De meeste onder ons kozen voor de rit huiswaarts. Alleen de 4 echte "diehards" wisten van geen ophouden en wilden nog een vervolg breien. Na een Mortsele horecazaak onveilig te hebben gemaakt, besloten ook zij om toch maar naar huis te gaan en zo eindigde deze schitterende dag met een voldaan gevoel en grote vaak! Méér moet dat toch niet zijn!

Als er nog eens een bus wordt ingelegd voor een tornooike hier of daar (in het najaar is er toch het WK, niet?), mis die dan alstublieft niet, hé! Je weet niet wat je mist!

Een supporter van Ilse Heylen